

Carl Nielsen
og
Thomas Sand
En Snes danske Viser
1917

Qden Samling

FORLÆggerens ejendom for alle lande.

KJØBENHAVN & LEIPZIG.

WILHELM HANSEN, MUSIK-FORLAG

Copyright 1917 by Wilhelm Hansen, Leipzig.

INDHOLD.

2DEN SAMLING.

	Side.
Der boede en Mand i Ribe By	64
Der dukker af Disen min Fædrenejord	60
Der er et Land saa kosteligt.	36
Der var kun to paa denne Jord.	50
Her gad jeg bo og bygge.	45
Hun har mig glemt	52
Hvad sagde saa din Fader	48
Hvormed vil du føde mig	63
Hvor sødt i Sommeraftenstunden	42
Højt ligger paa Marken den hvide Sne	53
Hør hvor let dens Vinger smækker	62
I Skoven hvor jeg vandred.	46
Ja, I Sønner af Kæmpeæt.	38
Min lille Fugl, hvor flyver du	51
Naar man ved Mennesker hænger	55
Nu er da Vaaren kommen	40
Nu springer Vaaren fra sin Seng	56
Paa Mark og Eng, i Skovens Læ	54
Se dig ud en Sommerdag.	58
Som Fugle i den grønne Lund	35
Stille Hjæerte, Sol gaar ned.	57
Tidt er jeg glad, og vil dog gerne græde	44
	<i>62</i>

XXIII

T L

Muntert.

1. Som Fug - le i den grøn - ne Lund vi skal for Bør - der
 2. Det væ - re skal vor stær - ste Fryd som Skjal - de bar - ne -
 3. Det kal - des skal vor bed - ste Sang, til e - vig Ros og
 4. Det væ - re skal vor Hæ - ders-krans,naar vo - re To - ner

kvæ - de, saa det kan gaa fra Mund til Mund, fra
 gla - de, naar hop - pe kan ved San - gens Lyd selv
 Min - de, som ls - ber rundt i Da - ne - vang, naar
 mil - de med Pi - ger - ne gaar let i Dans ved

Slægt til Slægt med Glæ - de.
 ba - re Ben paa Ga - de.
 Pi - ger Ne - get bin - de.
 hvert et Bør - der - gil - de.

Grundtvig. (af, Fuglevise til Bondefrihedens Pris.)

cre - scen - do

XXIV

Alvorligt, lidt tungt, dog mildt.

T L

1. Der er et Land saa ko-ste-ligt alt un-der Nør-re -
 2. Det er slet in-gen A-bild-gaard eg in-ge-n Blom-me.-
 3. Men langs med He-den Bæk-ke smaa sig kla-re, væv-re

li-de, kun et jeg ved, er Lan-det sligt paa Verdens Ve-ster -
 ha-ve, det lys-ner mest kun lidt i Vaar, og Bu-ske-ne er
 vin-de, de mœdes tit til mæg-tig Aa, og tit i Ss de

si-de; det sært i Nord er tun-get ud, og
 la-ve, og Lyn-gen lø-ber langs ad Land med
 rin-de; der le-ge flink de Fi-ske smaa, og

cre - scen - do

til en Tun - ge fin af Gud det er vist og be - skaa - ret.
Or - me-flok og Fly - ve - sand, og Bø - gen staar i Stam - pe.
Møl - le - hjul i Dam - men gaa og var - me haar - de Ste - ne.

di - mi. - nu - en - do

4. Og Rugen gror paa Heden, ren
for Klinte og for Hejre,
og vorder Mel paa Møllesten,
hvordan det end mon vejre,
og vorder hvidt og dagligt Brød,
og Raad der er mod Vinternød,
mens Lyngen gror paa Heden.

7. Dog pippe hel vemodelig
de Hjejler smaa og spage
og klukkende opløfte sig
de Agerhøns saa fage;
ja, stundom og en Urkok gol
i Dagningen mod Gyldensol
alt paa den brune Hede.

5. Naar Hveden fin i Blommeland
for Klinten gaar tilgrunde;
og naar for Vind og Savetand
nedsynke Markens Lunde,
end Rugen gror, og Møllen gaar,
og Heden varmer Aar paa Aar,
og Lyseklynen blinker.

8. Og aldrig har jeg hørt det før
og heller aldrig siden,
hvor mindelig for Ladedor
kan kvidre Finke liden.
naar Jydesvenden, som jeg saa,
et lille Korn til Fugle smaa
om Vinterdag udskifter.

6. Det er slet intet Fugleland
til højt i Kor at sjunge,
den Nattergal paa nøgne Sand
skaar Trillerne saa tunge,
og Lundene er kun saa faa,
og Buskene er kun saa smaa
og Bøgen staar i Stampe.

9. Og aldrig slig en Tone sød
jeg hørte over Vange,
som den, der over Heden lød
i Lærkens Morgensange;
den slog saa sødt og fløj saa let,
som om med Rugen den kun ret
paa Heden havde hjemme.

10. Og naar da Lundens Fuglekor
har Sommeren udsjunget,
naar Stormen over kolde Jord
har Stemmen undertvunget;
da toner end en liflig Klang,
da klinger højt en Svanesang
alt over brune Hede.

Grundtrig. (af „et Blad af Jyllands Rimkranike.“)

XXV

Med Vægt og Styrke, ikke for hurtigt.

T L

1. Ja, I Søn - ner af Kæm - pe - set,
 2. Fri - hed lad væ - re vort Læ - sen i Nord,
 3. Tan-kens og Tro - ens og Vid - ska - bens Hav,
 4. Fri væ - re Lo - ke som Bra - ge og Thor,

f legato

lad os for - staa vor For - del ret! slag - ne vi er o - ver
 Fri - hed for Lo - ke saa - vel som for Thor, Fri - hed for Or - det i
 som u - den Fri - hed er A - ser-nes Grav, men som naar Kræf - ter - ne
 Jet - ter kun fængsler det vin - ge - de Ord, Kamp - gu - der al - le, som

hver sin Læst, Fri - hed er hyad os tje - - ner bedst,
 Ver - de-nen ny, som til sig selv det har skabt un - der Sky:
 kap - pes om Rang, lig - ner en blom-stren - de, bel - gen - de Vang,
 dril - les med Vid, væk - kes af Dva - le til sej - er - rig Strid!

Fri-hed men ik - ke som Ild og Vand, Pest og Hun - ger og
 Tan-kens og Tro - ens og Vid - ska-bens Land, li - gest af syn - li - ge
 hæ-ver sig o - ver hvad Hæn-der kan naa, og hvad selv Ør - nen i
 Fri-hed for alt hvad der stam - mer fra Aand, som ik - ke æn - dres men

A musical score for a vocal piece. The top staff uses a treble clef and the bottom staff uses a bass clef. The key signature changes from C major to F major (B-flat) at the end of the first line. The tempo is marked 'f' (fortissimo). The lyrics describe various natural elements and mythical creatures.

Ø - de - land, Fri - hed men ik - ke som Ulv og Bjørn,
 Ting dog en Strand, hvor kun i Blæst man ser Bjærgtoppen hvid,
 Høj - he - den saa, væk - ker som A - ser - nes O - del i Nord
 ar - ges ved Baand, vir - ker skin - bun - den det vær - ste i Løn,

A musical score for a vocal piece. The top staff uses a treble clef and the bottom staff uses a bass clef. The key signature changes from F major to G major (one sharp) at the beginning of the second line. The lyrics continue the theme of natural elements and mythical creatures.

ik - kun som voks - ne Men - ne - ske - børn!
 og hvor kun Li - vet sig ro - rer i Strid.
 Æ - re - frygt dyb for det le - ven - de Ord.
 tæm - mes a - le - ne ved Thor - kar - mens Døn!

Grundtvig. (af „Nordens Mytologi“)

A musical score for a vocal piece. The top staff uses a treble clef and the bottom staff uses a bass clef. The key signature changes from G major to E major (two sharps) at the beginning of the third line. The lyrics continue the theme, with a dynamic marking 'cresc.' before the start of the third line. The piece concludes with a final chord.

xxvi

Med Liv og Varme.

C N

MORGEN OG VÆRDET.

1. Nu er da Vaa - ren kom - men, nu
Af - ten-stjer - nen smi - ler, den

mf

er os Bu - sken Læ, — og Nat - ter-ga - len te - ner højt
væk - ker El - skovs Lyst. — O, se den smæk - re Pi - ge hist

p

i det grøn - ne Træ, — og nys - ud-sprun-gen Blom - ster tæt
med det ful - de Bryst: — og se de smaa Ze - phi - rer, se

p

3. O, Pige! såde Pige!
nu har jeg lukt min Bog,
jeg sidder ej og stirrer
meer i det gamle Sprog;
det Liv, som der jeg finder,
det blomstrerude nu.
Ak, kom min Elskerinde!
hvor længe tøver du?

4. Kjærminde, som kan skuel
du Zephir, som kan staa!
du Lilie, som kan lue!
du Rose, som kan gaa!
Sædt synge Nattergale,
naar Skoven sig har hvalt,
du synger og kan tale,
du såde Alt i Alt.

5. Ak, kommer, og omringer
den unge Sanger her,
mens højt hans Lyra klinger
bag disse Bægetræer!
Om Amors Rosenlænker
han henrykt synge vil.
Ak, kommer hid og skjenker
et Kys ham for sit Spil!

6. See, Tiden gaar tilbage
naar Løvet springer frem;
de unge gamle Dage
staa op fra mørke Hjem.
Slet intet da jeg savner
i Favnen af min Mø;
i Skoven springe Fauner,
Najader i min Sø.

7. Og Pan staar kjæk for Skoven
brat for en Tjørnehæk,
og jager Tidens Klage
bort med en panisk Skræk,
som vil min Dryas dræbe,
min overgivne Faun,
og med en isnet Læbe
koldt spotter Elskovs Navn.

Øhlenschläger. („Vaarsang.“)

XXVII

Stille, sværmerisk.

C N

1. Hvor sødt i Som - mer - Af - - ten -
i de stem - - te

p

stun - den, naar So-len snart til Hvi - le gaan, og med-dens
Stræn - ge! Bryd fromme Sjæl! din snev - re Mur. Indspær dog

dybt i Be - ge - lun - den de fromme Nat - ter-ga - le
Fug - len ej saa län - ge i det be - klem - te Fan - ge -

slaar, at hø-re Har-pens dum-pe Klang til en liv-mod Himlen
bur; ladden i Af-ten-re-dens Guld

1.-5. sa - lig Af - ten - sang.
flag - re an - dagts - fuld.

6. 2. O, grib nu blod.

3. Thi hvergang hisset Aftenrøden nedsvinder under Skovens Krans, da minder den vor Sjæl om Døden og Evighedens skønne Glans. Svulm da, min Andl mod Himlen her, som Bølgen mod sit Rosenskær.

4. Grib sødt i Harpen, fromme Pigel Højt bæve lad den rene Klang, og syng, mens disse Straaler vige, den sidste, store Aftensang, som rørt vi sang for mangen Ven, som sjunges skal for os igjen.

5.,Hvo veed, hvor nær mig er min Ende?
See, Tiden meget hurtig gaan,
Hvor let og smart kan det sig hænde,
at jeg herfra at vandre faar!
O, Gud! gjør da for Christi Blod
min sidste Afskedstime god."

6. Ja, bad mig da i dine Flammer, nedgangne Sol! husval min Barm, og tryk til Dødens Lee mig rammer, mig venligt i din varme Arm, og i min Afskedstime god styrk Hjertet med dit Purpurlod.

Ghlenschläger.

(Aftensang af „Langelandsrejsen“)

XXVIII

Inderligt.

C N

1. Tidt er jeg glad, og vil dog ger - ne græ - de
2. Tidt el - sker jeg, og vil dog ger - ne suk - ke;

thi in - tet Hjær - te de - ler helt min Glæ-de. Tidt er jeg sor - rigfuld og
thi Hjærtet maa sig tavst og strængt til - luk - ke. Tidt harmes jeg og dog jeg

maa dog le, at in - gen skal den ban - ge Taa - re se.
smi - le maa; thi det er Daa - rer, som jeg har - mes paa.

3. Tidt er jeg varm, og isner i min Varme;
thi Verden favner mig med frosne Arme.
Tidt er jeg kold - og rødmer dog derved;
thi Verden slukker ej min Kjærlighed.

4. Tidt taler jeg - og vil dog gjerne tie,
hvor Ordet ej maa Tanken oppebie.
Tidt er jeg stum - og ønsker Tordenrøst,
for at udtømme det beklemte Bryst.

5. O du, som ene dele kan min Glæde!
du ved hvis Barm jeg turde frit udgræde!
O, hvis du kjendte, hvis du elsked mig,
jeg kunde være som jeg er - hos dig.

Ingemann.

XXIX

Fredeligt, temmelig langsomt.

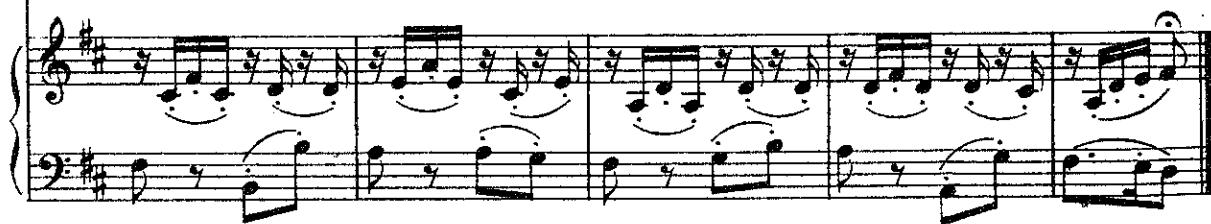
T L

1. Her gad jeg bo og byg - ge, til jeg var træt og
2. Den Hyt - te lav og lil - le, med kal - ket Væg og
3. Den snæv - re Ha - ve rum - mer en Skat af Grænt og

skul-de ds, bag Lin-de-træ-ets Skyg - ge tæt ved den kla-re Sø.
Tag af Straa,bag Høj-en tryg og stil - le, kan Stormen ik - ke naa.
Blomster-duft; fra Ku-ben Bi - en sum - mer ud i den var-me Luft.

4. Tæt ved den blanke Rude
har Svalen klinet op sin Bo;
blædt ligger, som paa Pude,
i Eng den brune Ko.
5. Saa lunt i Lindens Grene
en Drossel sidder mangen Gang,
sørgmodig og alene
med sig og med sin Sang.
6. Frisk dufter Kløvermarken,
Vildanden sejler med sin Viv,
og Fisken slaar i Parken
imellem Blomstersiv.

7. Hen over bløde Høje
til fjærne Skov fra denne Vraa
ustanset kan mit Øje
i Fred og Vemod gaa.

8. Den svale Kilde rinder
hen mellem Sten og snakker smaat,
den vækker gamle Minder,
som gør mit Hjælte godt.

9. Hvor ensomt og hvor stille !
hvor fjærnt fra Verdens stygge Larm!
her kunde Sangens Trille
let svæve fra min Barm.

Chr. Winther. (En Hytte.)

XXX.

Roligt og lyst.

T L

1. I Sko - ven, hvor jeg van - dred, da jeg var ung og
 2. End le - ve tu - sind Min - der her fra min fjær - ne
 3. De vil - de A - ne - mo - ner har end det gam - le

mp

glad, er in - gen - ting for - an - dret, ej Stub, ej Blomst, ej
 Vaar, fra hver en Luft, der vin - der, et For - dums Suk jeg
 Skær, end klin - ge fjær - ne To - ner, som gik mit Hjær - te

Blad. Med Ve - mods Fryd for - nem - mer end - nu min vak - te
 faar. Skov - du - ens Kluk og Kla - ge er li - ge el - skovs -
 nær; den høj - e Pop - pel krør sig end li - ge stolt og

poco riten.

Sans de sam-me Fug-le - stem - mer, den sam-me Duft og Glans.
 blid og tryller sødt til - ba - ge mig til en svunden Tid.
 rank, og Bækken end-nu snor sig om Ste-nen li - ge blank.

poco riten.

4.

Mig vinker hver en Bille,
 hver Sommerfugl, hver Bi,
 jeg ved nok, hvad dé ville,
 og føjer mig deri.
 De byde mig at lukke
 vidt op min Tankes Blik;—
 i Klokkeblomstens Krukke
 kredense de mig Drik.

5.

Men Mindets Skaal de rækker,
 gør ej mit Hjælte svagt;
 det hæver sig og strækker
 sig med fornyet Magt.
 I dette grønne Mørke,
 i Sommerduftens Flod
 det føler ny sin Styrke
 og faar sit gamle Mod.

6.

Thi jeg er ingen Daare,
 som har den vamle Skik
 at spilde Suk og Taare
 paa Tiden, som hengik.
 Ak, alt hvad der kan tænkes
 at gøre Glæden rig,
 det bedste, der kan skænkes,
 har Tiden skænket mig.

Chr. Winther („Skovminder“)

XXXI.

T L

Indsmigrende.

1. Hvad sag - de saa din Fa - der, Al - ler - kæ - re - sten
 2. Hvad sa'e din Mo - der kæ - re, Al - ler - kæ - re - sten
 3. Hvad sag - de saa din Bro - der, Al - ler - kæ - re - sten
 4. Hvad sag - de saa din Sø - ster, Al - ler - kæ - re - sten

min, saa favr og fin! hvad sag - de saa din
 min, saa favr og fin! hvad sa'e din Mo - der
 min, saa favr og fin! hvad sag - de saa din
 min, saa favr og fin! hvad sag - de saa din

Hurtigere.

Fa - der om Bej - le - ren din? Han sag - de: det er en
 kæ - re om Bej - le - ren din? Hun sag - de: det er en
 Bro - der om Bej - le - ren din? Han sag - de: det er et
 Sø - ster om Bej - le - ren din? Hun sag - de: ved Dansen i

piu forte

fat - tig Hund, hans Pen - ge-skrin har. in - gen Bund! Jeg
 rin - ge Skælm, han fø - rer hver - ken Skjold el-ler Hjælm! Jeg
 top-maalt Fæ, han kan ej skil - le Taarn fra Træ! Jeg
 Nat paa Kro han snakked mig fra min Æ-re og Tro! Jeg

svared:det in - tet ska - der, naar kun han bli - ver min!
 svared:han har nok af Æ - re, naar kun han bli - ver min!
 sva - red:der paa jeg bo - der, naar først han bli - ver min!
 svared:tag ham, om du ly - ster, for al - drig blir han min!

Chr. Winther. („En Bejler.“)

XXXII.

T L

I jævn og tung Bevægelse.

4. Og Hunden kom og slikked hans Haand,
naar han fortvivlet græd;
og da han sprang fra Langebro,
saa sprang hans Kyrads med.

5. O, finder man paa denne Jord,
ferend man skiller ad,
et Par, som er En - huld og tro,
saa kan man være glad.

Aares/rup. („Huldskab og Troskab!“)

XXXIII.

C N

Lidt dvælende, dog ikke langsomt.

1. Min lil - le Fugl, hvor fly - ver du i -
sag - de, at du var mig god; ja,
lil - le Fugl, Du kom - mer ej fra

mei - lem grøn - ne Gre - ne? Ak mon jeg rin - der dig i Hu? Mit
godt mig al - le me - ne, men hvis du ret min Sorg for - stod, du
di - ne grøn - ne Gre - ne: Jeg stil - le van - dre maa min Vej; - ak

Hjer - te bri - ste vil i - tul - O Gud hvor jeg dog er e - ne! 2. Du
kom, du sang mig Sjæ - le-mod, da sad jeg ik - ke al - e - ne. 3. Min
in - gen el - sker dig som jeg! O Gud hvor jeg dog er e - ne.
H.C. Andersen.

XXXIV.

G N

Klagende.

1. Hun mig har glemt! min Sorg hun ej seen ung El-skovs Død gjør
 2. Hun mig har glemt! min Sorg hun ej seen ung El-skovs Død gjør
 3. Hun mig har glemt! min Sorg hun ej seen ung El-skovs Død gjør
 4. Hun mig har glemt! min Sorg hun ej seen ung El-skovs Død gjør

urolig bevæget.

Hjer-tet saa Vee! Jeg vil gaa min ly-sti-ge Gang,
 Hjer-tet saa Vee! Vin-den bæ-rer fra Hjem-mets Ø;
 Hjer-tet saa Vee! Ny-e Lan-de vi snart skal see!
 Hjer-tet saa Vee! So-len skinner jo Da-gen lang,

rall. rall.

So-len skinner jo Da-gen lang, Dros-len fleg-ter sin Sang.
 ud, der-ud paa den aab-ne Sø. Al-le Grill-ler skal de!
 Øj-et græd, men nuskaldet le, selv-om Hjer-tet har Vee!
 Maa-nen tavsgaarsin gam-le Gang, Hjer-tets Sorg bli-ver Sang.

H. C. Andersen, "Langelandsk Visse."

rall.

fp dim. *rall.*

XXXV.

O N

Fortællende, ikke for langsomt.

1. Højt lig - ger paa Mar - ken den hvi - de Sne, dog
 2. I Mel - len er stil - le, se Hju - let staar, snart
 3. Han syn - ger om - kap med den skar - pe Vind, der

kan man Ly - set i Hyt - ten se; der ven - ter
 glat - ter Sven-den sit gu - le Haar, saa hop - per han
 rød - mer saa smukt hans sun - de Kind. Sne - dron-nin - gen

Pi - gen ved Lam - pens Skjær paa sin Hjer - tens - kjær.
 ly - stigt, hei, hei en to tre, o - ver Is og Sne.
 ri - der paa sor - ten Sky' o - ver Mark og By.

4.

„Du er mig saa smuk ved Snelysets Skjær,
 jeg kaarer dig til min Hjertenskjær;
 kom, følg mig højt paa min svømmende Ø
 over Bjerg og Sø.

5.

Sne-Flokkene falder saa tykt, saa tæt.
 „Jeg fanger dig vist i mit Blomsternet!
 Hvor Snedyngen rejser sig højt paa Eng
 staar vor Brudeseng!“

6.

Ej mer kan man Lyset i Hytten se,
 I Ringdans hvirvler den hvide Sne,
 Et Stjerneskud spiller bag Skyen smukt,
 saa er det alt slukt.

7.

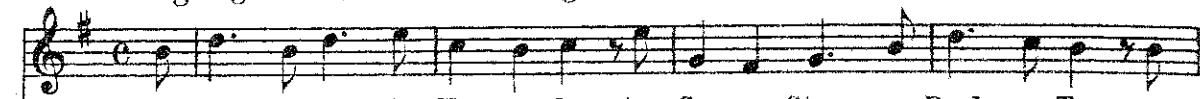
Klart Skinner Solen paa Mark og Eng;
 han sover saa sødt i sin Brudeseng,
 den Pigelil ængstes, til Møllen hun gaar
 men Drivhjulet staar:

H.C. Andersen. („Snedronningen“)

XXXVI.

T L

Roligt og mildt, ikke for hurtigt.

1. Paa Mark og Eng, i Sko-vens Læ staar Græs og Straa, og Busk og Træ, og
 2. O Mor-gen-bøn, du Sjæ-lens Dug! Din Friskhed og gør Da-gen smuk, og
 3. Thi al-drug va-rer ved den Lyst, der fø-des i vort e-get Bryst, naar

Duggens Bad paa-kal-de; saa mat er Luf-tens Aan-de-drag, og
 Ver-den trindt op-li-ver. Ud-sendt fra os, du som et Bud snart
 Da-gens Lys os kal-der; vor Glæ-de vin-des kun i Suk, Vel-

al-drug blir der kvæg-som Dag, naar ej der Dug vil fal-de.
 ven-der hjem med Svar fra Gud, og Hjærtet Glæ-de gi-ver.
 sig-nel-sen er Li-vets Dug, som ned fra o-ven fal-der.

Paludan-Müller. (Af „Adam Homo.“ ældste Udgave.)

XXXVII.

T L

Meget alvorligt, langsomt.

1. Naar man ved Men - ne-sker hæn - ger, Stu - e - planten den kæl - ne man
 2. Rø-vet mit Ly og op - re - ven, net-op da Blomsten be-gynd - te at
 3. Lod jeg nu de - ler med Vrim - len, Vejr-li - get, som det kan fal - de, jeg

bli - ver; sav-ner man Plej - e, man hi - ver, al - tid til Røgt og til
 skran - te, at - ter til Fri - lands-plan - te, ud - sat for Størn og for
 ta - ger, Sky-en hen - o - ver mig dra - ger, Sol-skin og Regn jeg kun

1 - 2.

3.

Hyg - ge man træn - ger.

Frost er jeg ble - ven.
ven - ter fra Him - len.

Paludan-Müller. (Af „Adam Homo“)

XXXVIII

Roligt og venligt.

C N

1. Nu sprin - ger Vaa - ren fra sin Seng, slaar
 2. Nu sprin - ger Li - vets Por - te op, de

mp

ud sit gyld - ne Sol-skins-haar, nu drem - mer Jor - den
 Por - te paa den sto - re Stad, og den, som sad i

Mor - gen - drem, som Klok - ker de smaa Kil - der gaar.
 ar - mest Kaar, gaar ud at le sig rig og glad.

3. Der synger under Himlens blaa
 en Lærkehær, et Jubelkor;
 der strømmer fra den store Stad
 en Skare ud, hvor Solskin bor.

4. Den kommer fra de lumre Rum,
 hvor Hjul og Rem for Lærkesang,
 hvor medigt Slid og kunstigt Lys
 fik gjort den skumle Dag saa lang.

5. Og over Stadens Skorstensskov,
 hvor tusinde Maskiner sang,
 der lyder for en enkelt Dag
 de frie Markers Fuglesang.

Viggo Stuckenberg.
 („Første Maj.“)

XXXIX

Stille og højtideligt, langsomt.

T L

1. Stil - le, Hjær - te, Sol gaar ned, Sol gaar ned bag
 2. Tavs - hed o - ver He - de - sti og langs Vej - e
 3. Vi - ben slaar et en - ligt Slag o - ver Mo - se -
 4. Fjær - ne Ru - der ø - ster - paa blus - ser op i

pp legato

He - den, Dyrgaar hjem fra Da-gens Béd, Stor-ken staar i
 krum - me; en for - sin - ket Hum-le - bi e - ne hø - res
 dam - men, før den un - der Fryt-lens Tag fol - der Vin - gen
 Gle - den, He - de - dam - me bit - te - smaa spej - ler Af - ten -

Re - den. Stil - le, stil - le Hjær - te, Sol gaar ned.
 brum - me. Stil - le, stil - le Hjær - te, Sol gaar ned.
 sam - men. Stil - le, stil - le Hjær - te, Sol gaar ned.
 re - den. Stil - le, stil - le Hjær - te, Sol gaar ned.

*Jeppe Aakjær.
(af „Hedevandringer“)*

ppp

C N

Jævnt.

1. Se dig ud en Som-mer-dag, naar de Bøn - der trom - ler,
 2. Dan-market et li - det Land, strakt fra Nord til Søn - der,

Land æ - for og By æ - bag, Lær - ke-sang og Hum - ler,
 har dog Brød til al - le Mand, Køb - sted-folk og Bøn - der.

Byg i Skred og Bær i Blomst¹⁾ Bar - ne - leg om fren - net Post,
 Ru - gen med det svul - ne Knæ vok - ser langt i Bak-kens Læ;

¹⁾Blomst.

lang

Ru-gens Dræ med Duft af Most i Driftom bre-de Gaar - de.
 Hum-le - kop og Pæ - re-træfaar Sol mod hvi-de Gav - le.

slang

3. Færgen med det brede Bryst,
 klædt i Staal og Plade,
 pløjer Vej fra Kyst til Kyst
 over Bælters Flade.
 Kobberspir og Tag af Tegl
 ser sig selv i Havets Spejl;
 langvejs ude hvide Sejl
 mod grønne Øer bovner.

4. Toget stønner tungt afsted
 højt sig Røgen løfter;
 Plagen staar ved Vangeled
 slaar sig løs og snøfter.
 Hyrden kobler sine Kør;
 Aftensuk i Siv og Rør,
 fra den aabne Smededør
 gaar lange Skumringsgnister.

5. Slider Byen, danske Mand,
 altfor stærkt din Trøje,
 tag et Maal af Danmarks Land
 fra dets egne Høje.
 Synet, fjernt af Banker lukt,
 bliver frit mod Bælt og Bugt
 stemningsfuldt som Hejreflugt
 om Kvæld, naar Solgaard under.

Jeppe Aakjær.
 („Fri Felt“)

XXXXI

Vægtigt skridende.

C N

1. Der duk - ker af Di - sen min Fæd - re - ne - jord med
 2. Der rul - ler de Bæk - ke saa tungt gen - nem Dal, lang -
 3. Mørkt sti - ger en Høj o - ver Korn - ha - vet op, med
 4. Hvad: var vel i Ver - den det fat - ti - ge Liv med

mf

Aa - ser og Ag-re og Eng; med Ryg - gen mod Syd og med
 mo - digttar Aa-en i - mod og skri - der til Havs i en
 Blaa - bær og Lyng er den klædt; blandt Ri - se-nes Ranker en
 alt dets for - tæ - ren - de Tant, om ik - ke en Plet med en

*ten.**ten.*

Taa-en mod Nord, den red - te bag San-der sin Seng; dog
 sindig Spi - ral, for - in - den den drev det til Flod. Men
 Lær - ke mod Top sig gyn - ger og kvid - rer saa spædt. Det
 Dal og lidt Liv vort Hjer - te i Skæl-vin - ger bandt. Om

ten.

ej for at so - ve Ret - fær - di - ges Søvn, thi
 hvor den kan glit - re en Sen - som - mer - kvald, naar
 bøl - ger af Rug i - mod Ki - min - gens Rand, i
 ik - ke vi drog fra det y - der - ste Hav for

sjæl - den er Lan-det i Ro, mens Stor - me - ne gaar, og
 Lak - sen gaar op mod dens Strøm, naar Siv og naar Flæg faar.
 Da - le, paa Ban-ker den staar, faar Run-ding og Form i
 bj - et og ryn-ket at staa og hø - re de Kluk, de

*ten.**ten.*

Bræn-din - gen slaar paa Ky - sten med djær - ve - ste Kno:
 Dug - stænk i Skæg, og Da - gen gaar bort som en Drøm.
 Godt - vejr og Storm, som Bar - net, mens Gæn - ger - ne gaan.
 Min - der - nes Suk fra Bæk - ken vi kys - sed som Småa.

Jeppe Aakjær.
 (Af „Jylland. Fri Felt“)

XXXXII

C N

Fint og let.

mens den som en Skyt-tel læg-ger Far - ten gen - nem Røg og Rusk.
paa min Barndoms tun-ge He - de til min Fa - ders la - ve Gaard.

3. Aa, naar du paa Blæsten vendte
og mig i mit Ansigt saa,
var det næsten, som du kendte
Barnesindets Sorger smaa.

5. Men naar du saa Gaarden stige
bagom Kaalgaard-Popler frem,
svandt du langs det lange Dige,
for at følge andre hjem.

4. Ja, det var som om du tøved
et Sekund og fritted mig:
Hvi er lille Bror bedrøvet,
hvorfor ikke glad som jeg?

6. Naar engang mit Blik skal briste,
og min Aand skal flagre frit,
ban du Vejen for min Kiste
med dit elskede Kvivit.

*Jeppe Aakjær
(„Svalen“)*

XXXXIII

Livligt.

HUN:

T L

HAN:

1. Hvormed vil du fø - de mig, mens du er ik - ke rig? Da
 2. Hvormed vil du fø - de mig, naar Gli - ben vil ik - ke gaa? Da
 3. Hvormed vil du fø - de mig, naar Bon - den har ik - ke Korn? Da

mp

poco riten -

vil jeg bli - ve en Fi - sker, en Fi - sker, og fi - ske med min Glib.
 vil jeg ta - ge Plejl i Haand, ja Plejl i Haand, og stan-de i Bon - dens Lo.
 vil jeg bli - ve en Hyr - de, en Hyr - de og le - ge ud - i mit Horn.

poco riten -

4. Hvormed vil du føde mig,
 naar Bonden har ikke Fæ?
 Da vil jeg tage en Økse i Haand,
 en Økse i Haand,
 og fælde de store Træ.

6. Hvormed vil du føde mig,
 naar Dammen brister ud?
 Da vil jeg blive en Hovmand,
 en Hovmand,
 og ride med Glavind og Spyd.

5. Hvormed vil du føde mig,
 naar Øksen ikke vil bide?
 Da vil jeg blive en Møller,
 en Møller,
 og male Mel hint hvide.

7. Hvormed vil du føde mig,
 naar Herren vorder dig vred?
 Da giver jeg dig Fanden i Vold,
 ja Fanden i Vold,
 jeg faar dig aldrig mere.

8. Hvormed vil du føde mig,
 naar Fanden ikke vil mig have?
 Da maa vi to blive i Hob,
 ja blive i Hob,
 i alle vore Dage.*)

Gl. dansk Skæmtevise.

Hvormed vil du føde mig, naar Fanden ikke vil mig ha - ve? Da maa vi to o.s.v.

XXXXIV

C N

Djærvt og lystigt.

1. Der boe-de en Mand i Ri-be By, han var saa æ-de-lig
 2. Og fem-ten var de Skraed-de-re, den Særskul-de skæ-re og
 3. Og fem-ten var de høv-skeMør,den Særskul-de to og

rig; han gav sin Datter en Sil-ke sæk, var
 sy; og som-me sad hjemme i Ri-be, og
 vri-de; og som-me de tog djer' haar-de Død, og

fem-ten Fav-ne vid. Selv stryger hun Duggen af Jor-den.
 som-me ved Ri-be By. Selv stryger hun Duggen af Jor-den.
 som-me fik Sting i Si-de. Selv stryger hun Duggen af Jor-den.

4. Og femten var de Tømmermænd,
den Særk skulde hænge op i Gaard;
og somme fik Arme og Ben i Stykker,
og somme laa syg et Aar.

5. De førte den Brud i Kirken hen,
vel prydet udi Skind;
og femten Favne maatte de slaa ned,
før de kunde trænge hende ind.

6. Og der hun stod for Alteret,
saa tog hun til at vraae;
saa slog hun ned det hellige Kors,
som der havde førre vaaren.

7. Hun tog en Penge ud af sin Pung
og ofred den med næje;
hun slog æ Degrn hans Ben i Stykker,
slog ud æ Præst hans Øje.

8. Og Præsten stod for Alteret,
han hedte til Hr. Knud:
„Her bliver ingen Messe idag,
kommer Bruden ikke ud!“

9. Og da hun kom paa Marken ud,
hun slog sin Næse i Sky;
og alt det Fæ, der var i Mark,
det bissed hjem til By.

10. Og da hun kom i Gildeshus,
saa tog hun til at le:
„Nu har a da waaren i Kirk' i Daw
som enhver kan hør' og se!“

Gl. Dansk Skæmtevise.